

jeg til min Beklagelse her maa hævde, at Venstre er med til at gennemføre noget, som er forkasteligt, noget, som ikke er til Gavn og Glæde for dansk Udvikling og Kultur, men tværtimod i saa Henseende giver et Stød tilbage.

Der er efter min Mening tillige noget usmageligt i denne Jagt efter Skatteobjekter. Saa snart man blot et eneste Sted kan finde, at en Institution har en Indtægt, ere de Herrer af Flertallet straks parate til at slaa ned som en Ærn paa sit Bytte og sige: Her er et fortrinligt Skatteobjekt, her maa vi plukke Fuglen for nogle af dens Fjer. Nu er det saa meget mere beklageligt, som Teatre og Forlystelsesanstalter i det store og hele — enkelte Undtagelser fraregnede — ikke ere Foretagender af særlig lukrativ Art, men de Indtægter, de give deres Indhavere eller Direktører, gennemgaaende ere meget beskædne. Jeg ved ikke, hvor langt man i det hele kan glide hen, naar man mener, at man her har fundet et godt Skatteobjekt, som man „med Føje“ kan „slaa ned paa“, som Ordføreren nys sagde. Den ærede Ordfører brugte Udtrykket slaa ned paa dette Objekt. Dette Udtryk „slaa ned“ har lidt krigersk ved sig, og der er unægtelig ogsaa en krigersk Tendens, naar man slaar ned paa Teatre og Forlystelser, der dog for en Befolknings aandelige Udvikling spiller en meget betydelig Rolle. Selv om man vil se paa de Underholdninger, der regnes for at være af mindre lødige Art, der ikke opfattes som hørende under Begrebet Teater, men regnes for henhørende til den lettere Art af Underholdning eller det, man populært ynder at betegne som Gøgl, vil jeg gøre opmærksom paa, at for den fattige Mand spiller den Underholdning ofte en betydelig Rolle i en i sig selv trist Tilværelse, hvor en Aftens Glæde, selv om det ikke er den lødige Kunst, der serveres ham, dog betyder, at han friskes op og næste Dag gaar til sit Arbejde med større Glæde. Latter er en sund Ting, ikke blot rent fysisk set, men ogsaa som aandelig Forfriskelse, og det Menneske, der kan le, plejer man at opfatte som et godt Menneske. Kan man le, kan man glæde sig, er man borte fra Livets Surhed og Tværhed, der ikke stiller Menneskene store Idealer og sikkert ikke stimulerer dem til store Anstrengelser. Jeg nævner dette, fordi jeg føler mig som Repræsentant for en stor Del Smaafolk, og det er i høj Grad beklageligt, naar man gør Adgangen til de Forlystelser, der her er Tale om, vanskelig for dem. Man kan

sige, at det er ikke meget, der er Tale om, man lægger 10 pCt. til, der er i Forvejen 5. Det er meget sandt, men naar man nu derved foranlediger, at de paa-gældende maa af med flere Penge, saa spiller det dog for et lille Budget nogen Rolle, naar der f. Eks. er Tale om en Familie paa 2—3 Personer.

At de Præstationer, der bydes de paa-gældende, ikke blive bedre paa Grund af Skatten, kan der neppe være Tvivl om. der er ikke ringe Udsigt til, at de blive tarveligere, og at man altsaa sænker det Niveau, man egentlig har en Forpligtelse til at højne. Man vil fjerne Kunsten fra Varieteerne, det bliver den sandsynlige Følge af Lovforslaget. Man burde snarere arbejde paa at føre mere Kunst ind paa Varieteen, end der tidligere har været, for derved at give de brede Lag mere Adgang til at se noget, der er værd at se, og give Varieteen større Tiltrækning, end den har, naar den hører ind under Begrebet tarvelig Underholdning eller, som jeg sagde, Gøgl. Der er, synes jeg, noget betænkeligt i dette, at man saaledes jager efter at finde Skatteobjekter og nu er standset her og har slaaet ned. Hvis Kynikeren Diogenes havde været Finansministeren, gad jeg vide, hvorledes han vilde have formuleret Beskatningsreglerne. Efter al Sandsynlighed vilde han sige: Det eneste, der ikke maa beskattes i denne Verden, det er min Tønde, ellers er det mig ligegyldigt, hvad man beskatter. Det forekommer mig, at der er ligesom en kynisk Motivering i denne Beskatning af Teater, af Forlystelse, af Livsglæden. Jeg benægter, at man i al Almindelighed kan kalde dette: at søge Forlystelsesstederne for en Luksus. Jeg benægter, at man i Almindelighed kan sige, at det er noget, Menneskene kunne undvære, som man kan sige om Brændevinsbeskatningen, at beskatter man Brændevin, kan man lade være at drikke, der er i alt Fald den Udvej. Jeg paastaar, at man kan ikke undvære Teater- og Varieteunderholdningen. Derfor har man ingen Ret til at beskatte den. At beskatte Livsglæden er i Virkeligheden den allerfarligste Form for Beskatning. Det er et Skridt, man kun maatte kunne gaa til, naar det syntes, at alt bristede, og man kun havde Valget imellem at afgive noget af sin Livsnydelse, sin Livsglæde, til Fordel for Brød.

Den Situation foreligger ikke her. Staten kan finde sig Skatteobjekter, der ere mere passende. Vi have fra Socialdemokratiets Side anvist dem Gang paa